

Arrest

nr. 248 808 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 242 216 van 14 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MILLER, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in op 16 november 2011. Op 30 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest nr. 119 258 van 20 februari 2014 oordeelde de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat er essentiële elementen ontbraken om tot een beslissing te komen en werd de beslissing van de commissaris-generaal vernietigd. Op 1 december 2014 nam de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 144 882 van 5 mei 2015 vernietigde de Raad deze beslissing opnieuw. Op 22 december 2016 weigerde de commissaris-generaal nogmaals de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Met het arrest nr. 189.965 van 20 juli 2017 bevestigde de Raad deze laatste beslissing.

1.2. Op 23 januari 2017 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Naar aanleiding van een controle op zwartwerk op 7 oktober 2020 werd aan verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Op 14 oktober 2020 verwierp de Raad, bij arrest nr. 242 216, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend tegen de bijlage 13septies van 7 oktober 2020. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Voeren op 07/10/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: I.

geboortedatum: 20.05.1992

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

(x) 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens aanmatiging naam. (PV BR.22.L3.045101/2020 dd 17/09/2020 van de politie van Brussel.) Betrokkene werd vandaag (07/10/2020) aangetroffen tijdens een controle van de RSZ terwijl hij aan het werk was gebruikmakende van een identiteit die hem niet toebehoort. Hiervoor werd op 17/09/2020 klacht ingediend bij de Brusselse politie door het slachtoffer wiens identiteit door betrokkene gebruikt werd. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij geen familie in België heeft, maar wel vrienden. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

(x) artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd door een aangetekend schrijven op 23/01/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

(x) artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens aanmatiging naam. (PV BR.22.L3.045101/2020 dd 17/09/2020 van de politie van Brussel.) Betrokkene werd vandaag (07/10/2020) aangetroffen tijdens een controle van de RSZ terwijl hij aan het werk was gebruikmakende van een identiteit die hem niet toebehoort. Hiervoor werd op 17/09/2020 klacht ingediend bij de Brusselse politie door het slachtoffer wiens identiteit door betrokkene gebruikt werd. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd door een aangetekend schrijven op 23/01/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Er bestaat een risico op schending van de openbare orde:

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens aanmatiging naam. (PV BR.22.L3.045101/2020 dd 17/09/2020 van de politie van Brussel.) Betrokkene werd vandaag (07/10/2020) aangetroffen tijdens een controle van de RSZ terwijl hij aan het werk was gebruikmakende van een identiteit die hem niet toebehoort. Hiervoor werd op 17/09/2020 klacht ingediend bij de Brusselse politie door het slachtoffer wiens identiteit door betrokkene gebruikt werd. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zijn vader gedood werd in zijn dorp in Kameroen wegens betrokkenes probleem daar. Daarom is betrokkene uit Kameroen gevlucht. Hij vreest bij een terugkeer ook gedood te worden.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek tot internationale bescherming van 13/06/2012. Uit het onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan

redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

1.4. Tevens op 7 oktober 2020, met kennisgeving diezelfde dag, nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing met de volgende redengeving:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Voeren op 07/10/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : M.

voornaam : I.

geboortedatum : 20.05.1992

geboorteplaats : T.

nationaliteit : Kameroen

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 07/10/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

(x) 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

(x) 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich met aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd door een aangetekend schrijven op 23/01/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Er bestaat een risico op schending van de openbare orde:

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens aanmatiging naam. (PV BR.22.L3.045101/2020 dd 17/09/2020 van de politie van Brussel.) Betrokkene werd vandaag (07/10/2020) aangetroffen tijdens een controle van de RSZ terwijl hij aan het werk was gebruikmakende van een identiteit die hem niet toebehoort. Hiervoor werd op 17/09/2020 klacht ingediend bij de Brusselse politie door het slachtoffer wiens identiteit door betrokkene gebruikt werd. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem per aangetekend schrijven betekend werd op 23/01/2017.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat hij geen familie in België heeft, maar wel vrienden. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van het artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens aanmatiging naam. (PV BR.22.L3.045101/2020 dd 17/09/2020 van de politie van Brussel.) Betrokkene werd vandaag (07/10/2020) aangetroffen tijdens een controle van de RSZ terwijl hij aan het werk was gebruikmakende van een identiteit die hem niet toebehoort. Hiervoor werd op 17/09/2020 klacht ingediend bij de Brusselse politie door het slachtoffer wiens identiteit door betrokkene gebruikt werd. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve geen rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep tot nietigverklaring voor zover het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in eerste instantie een enig middel aan, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Het enig middel tegen deze beslissing luidt:

"A. ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

Moyen unique : violation de l'article 3 de la convention européenne des droits de l'homme (dénommée ci-après « CEDH ») combinée avec l'obligation de motivation formelle des actes administratifs contenue dans les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et dans l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

3.1.

L'Office des étrangers motive sa décision de refoulement de la manière suivante :

(...)

(...)

L'Office des Etrangers justifie cette décision du 7 octobre 2020 au motif que:

- le requérant n'est pas en possession d'un passeport, visa ou titre de séjour valable au moment de son arrestation ;
- il est susceptible de compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale (un procès-verbal a déjà été établi en date du 17 septembre 2020 pour usurpation d'identité et il a été arrêté récemment, le 7 octobre 2020, pendant qu'il travaillait en utilisant une identité qui n'était pas la sienne) ;
- il existe un risque de fuite et l'intéressé ne va vraisemblablement pas se conformer à la mesure d'éloignement ;
- le requérant a déjà introduit une demande de protection internationale par le passé (13 juin 2012) qui n'avait pas été retenue.

Toutefois, le requérant reproche à l'Office des Etrangers de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour forcé dans son pays d'origine (le Cameroun).

En effet, l'Office ne tient pas compte de la crainte exprimée par le requérant qui a décidé de fuir le Cameroun d'une part en raison de la situation générale dans le pays et d'autre part, parce qu'il ne souhaitait pas connaître le même sort que son père qui a été tué sur place en raison de problèmes dans le pays.

Concernant la situation générale au Cameroun, celle-ci est à l'heure actuelle problématique. Selon le dernier rapport annuel disponible d'Amnesty International, il apparaît notamment que :

«Des groupes armés et les forces de sécurité ont continué de commettre des atteintes aux droits humains dans le contexte de la crise anglophone et de la lutte contre Boko Haram dans l'Extrême-Nord. Le nombre de personnes déplacées a augmenté et des centaines de milliers d'enfants n'ont pas pu être scolarisés. Les autorités ont réprimé la dissidence.

Le Cameroun a été le théâtre de trois grandes crises, qui ont donné lieu à de nombreuses atteintes aux droits humains. Dans les régions anglophones du Nord-Ouest et du Sud-Ouest, des groupes armés séparatistes, qui se sont formés après la répression des manifestations pacifiques contre la discrimination en 2016, et les forces de sécurité se sont cette année encore rendus coupables de graves violations des droits fondamentaux. Entre le 30 septembre et le 4 octobre, les autorités ont organisé un « grand dialogue national », dont l'objectif était de s'attaquer aux causes profondes de la crise et de trouver des solutions en faveur de la paix et de la réconciliation. Dans la région de l'Extrême-Nord, les populations civiles ont subi une multiplication des attaques perpétrées par des groupes armés liés à Boko Haram. À Yaoundé et dans d'autres grandes villes, des manifestations pacifiques organisées par des militant.e.s politiques pour contester les irrégularités présumées du processus électoral de 2018, qui a abouti à la réélection du président Paul Biya pour un septième mandat, ont été sévèrement réprimées ».

L'ONG Human Right Watch confirme les atteintes aux droits humains : « Tout au long de l'année 2019, les groupes armés et les forces gouvernementales ont commis des atteintes aux droits humains généralisées à travers le Cameroun. Les libertés d'expression, d'association et de réunion ont continué d'être restreintes après que le Président Paul Biya, 86 ans, eut remporté son septième mandat en octobre 2018, lors d'élections entachées par un faible taux de participation et des allégations de fraude. En avril, le gouvernement a refusé l'accès au pays à une chercheuse de Human Rights Watch.

Le groupe armé islamiste Boko Haram a lancé plus d'une centaine d'attaques dans la région de l'Extrême-Nord du pays depuis janvier 2019, tuant plus de cent civils. Le conflit entre les forces gouvernementales et Boko Haram a provoqué la mort de milliers de Camerounais et le déplacement de plus de 270 000 autres depuis 2014, entraînant une hausse du nombre de groupes d'autodéfense (...).

De même, un tribunal au Cameroun a condamné quatre soldats à dix ans et un autre à deux ans de prison pour le meurtre brutal de civil en 2015.

Il apparaît donc non seulement que la situation générale est problématique eu égard au climat belliqueux présent au Cameroun, mais que des circonstances propres au requérant pourraient accentuer le risque de violation de l'article 3 de la CEDH dès lors que son père a été tué par des agents dépositaires de la force publique.

Par ailleurs, il est regrettable que l'Office des Etrangers motive l'absence de violation de l'article 3 de la CEDH sur base du rejet d'une demande de protection internationale introduite il y a plus de huit ans (13 juin 2012) par le requérant. En effet, dans une affaire 236 770 / VII, le Conseil du Contentieux des Etrangers avait déclaré que : « dès lors que le requérant invoquait la situation générale d'insécurité persistant dans ce pays, il appartenait à la partie défenderesse de dissiper tout doute à cet égard. Le Conseil rappelle en effet que l'article 3 de la CEDH impose à la partie défenderesse, dans le cadre de la mise en œuvre d'un éloignement forcé, l'obligation d'effectuer les recherches les plus précises possibles des informations qui établissent un risque réel de subir des traitements qui sont prohibés par cette disposition (voir notamment Cour EDH 15 novembre 1996 Chahal c. Royaume-Uni, paragraphe 96 ; Cour EDH 11 juillet 2000 Jabari c. Turquie, paragraphe 39 et Cour EDH 12 avril 2005 Shamaev c. Géorgie et Russie, paragraphe 448) » .

Dès lors, c'est à tort que Votre Conseil, dans son arrêt du 14 octobre 2020, estime que le requérant n'établit aucun lien entre la situation que traverse actuellement le Cameroun et sa situation personnelle. Le conflit camerounais est un conflit généralisé et il n'est pas sérieusement contestable que le requérant pourrait se retrouver parmi les centaines de civils mourant chaque jour suite aux attaques perpétrées par le groupe terroriste Boko Haram. Il en est de même concernant les zones anglophones où les forces de sécurité gouvernementales ont incendié des villages et recouru à la torture.

Enfin, Votre Conseil semble passer sous silence le fait que l'Office des Etrangers n'a pas effectué une analyse actualisée du risque de violation de l'article 3 de la CEDH et ce, quand bien même la demande de protection du requérant a été rejetée.

Par conséquent, il appartenait bien à l'Office des Etrangers de vérifier si le requérant pouvait craindre pour sa vie en cas de retour au Cameroun, ce qui n'a pas été fait en l'espèce. En se contentant d'écarter le risque allégué de violation de l'article 3 de la CEDH en renvoyant à la clôture négative d'une procédure de protection internationale introduite en 2012, l'Office n'a pas suffisamment motivé sa décision et ce, en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers."

3.1.2. Verzoeker voert de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. De juridische grondslag is artikel 7, alinea 1, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, wat verzoeker niet betwist of weerlegt: hij is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van diens arrestatie; hij was aan het werken met een identiteit die hem niet toebehoort.

Verder werd op 17 september 2020 een klacht tegen verzoeker ingediend omdat hij gebruik maakt van een identiteit die hem niet toebehoort. Door het bedrieglijk karakter van deze feiten wordt verzoekers gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden. De bestreden beslissing onderzoekt de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en legt uit waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend: hij vormt een risico op onderduiken en is een gevaar voor de openbare orde. De eerste bestreden beslissing legt de redenen uit waarom dit het geval is. Ook heeft verzoeker aan het eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2017 geen vrijwillig gevolg gegeven. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de redenen van de bestreden beslissing begrijpt zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet voorhanden. De motivering is afdoende.

3.1.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Waar verzoeker in dit licht de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM een onderzoeksplicht oplegt, maar geen motiveringsplicht.

Verzoeker voert ook aan dat in de bestreden beslissing niet werd onderzocht of een terugkeer naar Kameroen hem blootstelt aan een met artikel 3 van het EVRM strijdige handeling. Hij betoogt dat de verwijzing naar zijn verzoek om internationale bescherming stamt uit 2012. De Dienst Vreemdelingenzaken is ertoe gehouden dit onderzoek opnieuw te verrichten. Verzoeker wijst op de algemene informatie over zijn herkomstland en wijst erop dat zijn vader werd vermoord in het herkomstland.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen”.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, komt het in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad v. Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals ‘Amnesty International’ of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoeker het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die hem persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoeker partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

In zijn middel verwijst verzoeker naar een rapport van ‘Amnesty International’ en van ‘Human Rights Watch’. In deze rapporten is sprake van een gewapend conflict met Boko Haram in het Noorden van Kameroen en conflicten in het Engelstalige gebied in het Noordwesten en Zuidwesten van het land. Daarnaast is sprake van mensenrechtenschendingen over het gehele grondgebied van Kameroen. Verzoeker beperkt zich evenwel tot het op algemene wijze aanhalen van deze rapporten, zonder deze elementen enigszins in verband te brengen met zijn persoonlijke situatie. Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij een risico op schending loopt op artikel 3 van het EVRM.

Evenmin blijkt uit de aangebrachte informatie dat de situatie in Kameroen van die aard is dat een terugkeer *ipso facto* een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zou brengen.

In de mate verzoeker aanvoert dat de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming reeds zou dateren uit 2012, gaat hij eraan voorbij dat de Raad reeds meermaals de beslissing van de commissaris-generaal vernietigde en dat de Raad met het arrest nr. 189 965 van 20 juli 2017 een definitieve beslissing over deze asielaanvraag heeft genomen. In dit arrest werd na een grondig onderzoek geoordeeld dat verzoekers individuele relaas ongeloofwaardig was en dat verzoeker daarnaast geen elementen aanvoerde die wijzen op een veralgemeend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de Vreemdelingenwet. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het feitenrelaas tijdens de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming maakt verzoeker zijn vrees om vermoord te worden omdat zijn vader zou vermoord zijn niet aannemelijk. De verzoeker toont evenmin aan dat hij na zijn laatste asielaanvraag nog een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoeker dat hij in 2019 of 2020 en 2021 geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Bovendien past verzoeker de informatie die hij voorlegde niet op zijn persoonlijke situatie toe. Verzoeker werd in eerste instantie gehoord op 7 oktober 2020 en aan hem werd een vragenlijst voorgelegd. Op 7 oktober 2020 maakte verzoeker kenbaar dat hij angst heeft om vermoord te worden bij zijn terugkeer omdat zijn vader werd vermoord. Hij erkende geen medische problemen te hebben. Evenmin heeft hij familie in België, enkel vrienden. Ten overvloede: ook werd verzoeker nogmaals gehoord op 8 oktober 2020, na het nemen van de bestreden beslissing(en). Uit het gehoorverslag van 8 oktober 2020 blijkt dat verzoeker slechts verklaarde angst te hebben om in zijn herkomstland te worden vermoord precies omdat zijn vader zou zijn vermoord (omwille dat deze problemen had met “*een belangrijke chef*”). Concretere gegevens worden niet verschaft.

Verzoeker houdt verkeerdt voor dat door de verwerende partij geen onderzoek werd verricht in het kader van de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Indien het enige concrete element dat verzoeker in dit onderzoek bijbrengt de moord op zijn vader in het herkomstland is, wat is onderzocht in het kader van een verzoek om internationale bescherming dat is afgewezen wegens ongeloofwaardigheid, ziet de Raad niet in welk verder onderzoek de verwerende partij had moeten verrichten.

Verzoeker maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

3.1.4. Het enig middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel, dat enkel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, het volgende aan:

“Moyen unique : violation de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, de l'erreur manifeste d'appréciation, de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et du principe 'droit à être entendu'.

3.2.

L'Office des étrangers motive l'interdiction d'entrée de la manière suivante :

(...)

3.3.

L'article 74/11 de la loi sur les étrangers prévoit que :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. ».

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 n'autorise pas l'adoption automatique d'une interdiction d'entrée. Il enjoint d'opérer une évaluation au cas par cas, qu'il encadre en fixant la durée maximale de l'interdiction d'entrée et en énumérant les diverses hypothèses dans lesquelles une interdiction d'entrée ne peut pas être édictée.

La durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en fonction des circonstances propres à chaque espèce. L'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée est déterminée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas », tout en fixant deux délais maximums.

Le premier délai maximum, de trois ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui ne répond pas aux conditions pour bénéficier d'un délai de départ volontaire ou qui n'a pas exécuté une décision d'éloignement antérieure. Le second délai maximum, de cinq ans, concerne le ressortissant de pays tiers qui a commis une fraude au séjour ou un mariage de convenance. Ce délai maximum de cinq ans peut être étendu au-delà pour l'étranger qui présente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

3.4.

Il apparaît que l'office des étrangers n'a pas respecté le principe de motivation formelle des actes administratifs. Par une jurisprudence constante, le Conseil du contentieux des étrangers considère que l'interdiction d'entrée est une décision accessoire de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée ne peut pas se confondre avec celle de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire. L'interdiction d'entrée constitue l'accessoire de la décision de refus de séjour et/ou de l'ordre de quitter le territoire.

Conformément au principe selon lequel l'accessoire suit le principal, le sort de l'interdiction d'entrée dépend du sort de l'ordre de quitter le territoire et de la décision de refus de séjour. L'interdiction d'entrée perd sa raison d'être en cas d'annulation de la décision de refus de séjour et de l'ordre de quitter le territoire.

En outre, l'interdiction d'entrée suppose une motivation distincte de l'ordre de quitter le territoire. A titre d'exemple, dans un arrêt du 27 février 2015, Votre Conseil annule l'interdiction d'entrée pour défaut de motivation, au motif que l'Office des étrangers s'est contenté de renvoyer à la motivation de la décision de refus de séjour.

En l'espèce, il apparaît que la motivation de l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée, pourtant actes juridiques distincts, est en tout point identique. Il appartenait à l'Office des étrangers de motiver différemment l'interdiction d'entrée.

Il y a lieu de constater que la motivation de l'interdiction d'entrée est clairement insuffisante en ce qu'elle reproduit en tout point celle de l'ordre de quitter le territoire.

3.5.

Le requérant n'a pas plus été invité à être entendu sérieusement par les autorités. La jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne, à laquelle se rallie Votre Conseil (voir l'arrêt « M.G. et N.R. » du 10 septembre 2013), prévoit que « selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure

administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir un résultat différent. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] ».

Au vu du dossier administratif, il ressort du questionnaire du 7 octobre 2020 que le requérant a été entendu parce qu'il est en séjour illégal. Il va se voir notifier un ordre de quitter le territoire (avec maintien ou non) en vue de son éloignement vers son pays d'origine. Partant, il ne peut être valablement considéré que le requérant a pu, lors de cette audition, faire connaître son point de vue, s'agissant de l'interdiction d'entrée prise à son égard.

Concrètement, le requérant aurait souhaité invoquer son intention de ne pas se rendre dans son pays d'origine sous peine d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants, en violation de l'article 3 de la CEDH.

Ainsi, le requérant, en raison de ses craintes, a l'intention d'introduire une demande de protection internationale dans un des pays membres de l'union européenne. Il va de soi qu'une interdiction d'entrée infligée par l'Office des Etrangers s'applique dans l'ensemble des pays qui applique l'acquis Schengen et qu'elle peut lui être préjudiciable. En effet, il ne pourrait se rendre dans l'un de ces pays en raison de la portée de l'interdiction d'entrée qui a vocation à s'appliquer dans les pays appliquant l'acquis Schengen.

Le droit à être entendu a bien été violé dans le cas d'espèce.

3.6.

Enfin, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de la Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée.

Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts du requérant, son droit à être entendu impliquait que la partie défenderesse l'invite à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction d'entrée avant de l'adopter (voir en ce sens : C.E. n° 233.257 du 15 décembre 2015).

En conséquence, l'acte attaqué étant illégal, doit être annulé."

3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De tweede bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. Deze bestreden beslissing verduidelijkt dat verzoeker gebruik maakte van een identiteit die hem niet toebehoorde. Deze bestreden beslissing stelt voorts:

"Artikel 74/11, §1, tweede lid, beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- (x) 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- (x) 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich met aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd door een aangetekend schrijven op 23/01/2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Er bestaat een risico op schending van de openbare orde:

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens aanmatiging naam. (PV BR.22.L3.045101/2020 dd 17/09/2020 van de politie van Brussel.) Betrokkene werd vandaag (07/10/2020) aangetroffen tijdens een controle van de RSZ terwijl hij aan het werk was gebruikmakende van een identiteit die hem niet toebehoort. Hiervoor werd op 17/09/2020 klacht ingediend bij de Brusselse politie door het slachtoffer wiens identiteit door betrokkene gebruikt werd. Gezien het bedrieglijke karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem per aangetekend schrijven betekend werd op 23/01/2017.”

Deze motieven volstaan en bevatten de reden, op afdoende wijze, waarom aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd.

Verder legt de bestreden beslissing uit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wat ook correct is. Dit bevel is op hetzelfde moment ter kennis gegeven aan verzoeker zodat hij ook weet heeft van de motieven, erin vervat.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verder wordt in de bestreden beslissing uitgelegd waarom de duur van het inreisverbod drie jaar bedraagt. De bestreden beslissing wijst op de gepleegde feiten, de maatschappelijk impact ervan en op het schaden van de openbare orde.

Verzoeker maakt bijgevolg de schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk. Zoals verzoeker opmerkt, zijn de bestreden beslissingen te onderscheiden van elkaar en is de tweede bestreden beslissing een *accessoire* beslissing van de eerste bestreden beslissing.

Vastgesteld wordt ten deze dat de tweede bestreden beslissing een onderscheiden en aparte motivering kent. Het gegeven dat sommige motieven gelijklopend zijn aan de motieven van de eerste bestreden beslissing, maakt niet dat deze onwettig zijn of dat de formele motiveringsplicht is geschonden. Het onderdeel dat verzoeker omschrijft onder het punt 3.4. van het verzoekschrift is ongegrond.

3.2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1 en §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

§2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

In dit geval werd de duur van het inreisverbod bepaald op drie jaar, zijnde de maximumtermijn voorzien, in artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat geen rekening is gehouden met alle omstandigheden eigen aan zijn situatie, maar laat na precies uiteen te zetten welke omstandigheden de gemachtigde niet in acht heeft genomen. Verzoeker beweert onjuist dat hij niet zou zijn gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker zou bij het horen de schending van artikel 3 van het EVRM hebben ingeroepen. Hij houdt voor opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wat bij weten van de Raad nog niet is gebeurd. Ter terechtzitting verklaart de advocaat van verzoeker dat geen verzoek om internationale bescherming is ingediend sedert 2019.

Het volstaat te verwijzen naar de bespreking onder punt 3.1.3., waar dieper werd ingegaan op het hoorverslag van 7 oktober 2020. De Raad merkt ook op dat verzoeker geen elementen kenbaar heeft gemaakt van die aard dat ze de bestreden beslissingen vermogen te wijzigen. Het hoorrecht van verzoeker is niet geschonden.

Verder volstaat de vaststelling dat in de eerste bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien wat op zich al afdoende is om de tweede bestreden beslissing te nemen. Dit naast het correcte motief dat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder ter kennis gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, zoals correct in de tweede bestreden beslissing is omschreven.

Waar verzoeker de wens uit om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een ander Schengenland dan België en de tweede bestreden beslissing verhindert hem dit te doen, laat de Raad opmerken dat het hem niet vrijstaat opnieuw verzoeken om internationale bescherming elders in het Schengengebied in te dienen, rekening houdend met de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (Dublin III Verordening). Het belang van deze grief is niet aangetoond. Deze wens werd overigens niet tot uiting gebracht tijdens het horen van verzoeker.

Verder benadrukt de Raad dat de tweede bestreden beslissing een eigen te onderscheiden juridische en feitelijke motivering bevat (zie punt 3.1.2.).

Verzoeker maakt de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht niet aannemelijk.

3.3. Beide middelen, zo ontvankelijk, zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN